

Jiří Paroubek: Co je v pozadí Macronova radikálního přístupu k Rusku?

infokuryr.cz/n/2024/03/16/jiri-paroubek-co-je-v-pozadi-macronova-radikalniho-pristupu-k-rusku/

Francouzi, pardon francouzská vláda a část pravicové opozice dnes tvrdí, že nezůstaly žádné „červené čáry“ ve vztahu k Rusku. Tedy, nic ve vztahu k Rusku není nemožné. A tedy, jinak řečeno, všechno je možné. To podle nich znamená, že je možné dodat na Ukrajinu jakékoliv zbraně. A to i takové zbraně, se kterými je možné zaútočit do hloubky ruského území. A je také možné dodat vojáky ze zemí NATO, protože živá síla začíná ukrajinské armádě chybět.

Když vidím ty ukrajinské chlapce a mladé muže, kteří jezdí po českých a evropských silnicích často v drahých autech, říkám si, že by bylo dobré, aby bojovali za svou vlast. Na druhé straně chápu, že se nikomu nechce umírat za věc, se kterou není ztotožněn. Nebo se mu prostě nechce jen zbytečně umírat, když má celý život před sebou. Je otázka, kolik těch bojeschopných ukrajinských mladých mužů v Česku a v zemích Evropské unie vlastně je. Určitě to budou vyšší desítky tisíc. Možná spíše statisíce.

Docela dobře chápu, že nikdo soudný si nepřeje vysílat do krvavého kafemlýnku na Ukrajině své děti. Na místě je tedy volání po míru. Srovnávat takové snahy s blábolem Nevilla Chamberlaina z doby předcházející Mnichovu (jak to ve svém článku včera sdělil jeden trouba), který mírně vzletnými slovy zmiňoval to, že jim do sporů, které se vedou ve vzdálené zemi (a myslel tím pochopitelně spory mezi Československem a Německem, resp. mezi ČSR a sudetskými Němci), nic není. Ukrajina není součástí NATO, nechápu, proč by měl kdokoliv uvažovat o vyslání českých vojáků na její území. A to ani specializovaných vojenských odborníků či instruktorů. V tomto směru se hluboce mylí prezident Pavel, naše IQ 107, kterému se tato myšlenka nepříčí. Všichni ti, kdo jej zvolili prezidentem, si měli být vědomi, že tento člověk má určité pozadí, vychází z určitého prostředí, a je jím determinován. A účast ve vojenském konfliktu mu nemusí vadit. Všichni, komu se taková účast na válce líbí, by tam měli poslat především své děti a ne děti svých spoluobčanů.

Prezident Macron svolal před zhruba dvěma týdny summit evropských lídrů do Paříže a velmi neodpovědně se dožadoval vyjádření těchto lídrů k eventuální účasti armád jejich zemí v konfliktu na Ukrajině.

Některé země svou účast na vojenské výpravě rázně odmítly, jako např. Slovensko, Maďarsko, ale také třeba Německo. Ale některé země svou účast ve válce nevyhloučily.

Teď se podívejme na to, proč vlastně prezident Macron z dřívější pozice obvykle velice realistického přístupu k Rusku, který byl tradicí především francouzských gaullistických vlád, počínaje érou prezidenta de Gaulla, se dostává do pozice válečného štváče. Je pro to možná jednoduché vysvětlení.

Rusové se s Francouzi dostali do zájmové kolize v oblasti západní Afriky, ve které se uskutečnily ve třech zemích vojenské převraty. A Francouzi včetně francouzských vojáků byli z těchto zemí vypuzeni. Z jedné z těchto zemí – Nigeru – dováží Francie 15% uranu potřebného pro své početné jaderné elektrárny. Za tento uran údajně stát Niger dostával do nedávna pouhopouhých 5% jeho tržní hodnoty. No komu by se dlouhodobě nelíbil takovýto „skvělý obchod“, který francouzští neokolonialisté donedávna dělali. V prvním období po převratech ve třech západoafrických zemích, francouzská a západoevropská média psala o diktátorech, vojenských juntách, které se zmocnily vlády v těchto zemích. Pak začali Francouzi hovořit o tom, že ve vzbouřených zemích zasáhnou vojensky prostřednictvím Cizinecké legie. Načež se objevila stručná informace, že tyto tři africké státy hodlají v tom případě spolupracovat s vojáky ruské Wagnerovy skupiny. A bylo vymalováno, legie zůstala ve Francii.

Francie si válečný konflikt daleko od svého území, který by nemusel vůbec dopadnout úspěšně, nemohla dovolit a celé dobrodružství odpískala. Nyní to Rusku vrací.

V celé Africe jsou dnes bývalé koloniální země vnímány s určitým despektem. To je důvod velkého úspěchu Číňanů, kteří přicházejí s rozumnými investičními nabídkami a jsou schopni realizovat jakékoliv projekty. Počínaje dopravní infrastrukturou, přes výstavbu přístavů, až po stavbu nemocnic. Podobně pozitivně byli přijati ve třech afrických zemích také Rusové. Západ si bude muset zvyknout na to, že národy Asie, Afriky a Latinské Ameriky budou dávat čím dál více přednost spolupráci v ekonomické

oblasti, která je postavená na principu win-win, tedy na vzájemné výhodnosti. Takže Rusové šlápli na kuří oko Francouzům v Africe a Macron se pustil do vyhrožování Rusku vojenským zásahem zemí NATO. Dost by mě zajímalo, jak se na tento dobrodružný přístup dívá generalita NATO. Pokud by se totiž objevili na Ukrajině vojáci ze zemí NATO, Rusko by to mohlo považovat za to, čemu se říká casus belli. A byli bychom na prahu III. světové války. Macron je ve své zemi za svůj přístup k válce na Ukrajině podrobován kritice zprava od stoupenců Marine Le Pen, ale také zleva od Melanchonovy Nepoddajné Francie.

Chci jen připomenout, že poměrně dlouhou dobu v průzkumech veřejného mínění ve Francii je vedoucí stranou právě strana spojená především se jménem M. Le Penové.

Jiří Paroubek

